

Sagittarius en de Traan van de draak

Sagittarius en de Traan van de draak

Roger Brits

Schrijver: Roger Brits
Coverontwerp: Roger Brits
ISBN: 9789402198898
© 2019 Roger Brits

1 De draak en de eenhoorn

Heeft u dat ook wel eens? Dan ben je ergens naar toe gevlogen om even helemaal niets te horen, om te kunnen genieten van de stilte. Net als je je ogen hebt gesloten, dan begint het. Herkent u dat?

Nou, dat overkwam mij ook.

Ach! Neemt u me niet kwalijk. Laat ik me eerst eens netjes aan u voorstellen. Mijn naam is Sagitarius Secretarisvogel. Op een warme middag was ik naar het strand gevlogen voor een beetje afkoeling door de wind. Daar stond een mooie palmboom, met genoeg schaduw onder zijn grote bladeren. Ik ging op een tak zitten, stak mijn kop in mijn veren en deed mijn ogen dicht. Dat doe ik altijd als ik wil nadenken of als ik even mijn ogen wil dichtdoen. Heerlijk, die rust. Ik wist toen nog niet wat er zou gaan gebeuren. En toen gebeurde het.

"Slaapkop, word eens wakker!"

Ik hoorde het wel, maar ik wilde er niet naar luisteren.

"Of wil je soms dat de draak je wakker maakt?", klonk een krakende stem.

Een draak? Die bestaat toch niet? Wie gelooft er nu in een draak? Niet naar luisteren, gewoon negeren. Dan gaat het vast wel voorbij.

"Toen ik jong was, werd er nog geluisterd als je wat gevraagd werd! Maar de jeugd van tegenwoordig denkt alleen aan zichzelf!", kraakte het.

Mmm. Dit plekje is toch niet zo rustig als ik verwacht had. Misschien was er ergens anders een rustig plekje voor mij. Ik had er geen zin in om naar dat mopperende gekraak te luisteren. Rust wil ik hebben. Er even niet zijn.

Langzaam haalde ik mijn kop uit mijn veren, zodat ik naar een ander rustig plekje kon speuren, om daar mijn ogen te kunnen sluiten.

"Het werd tijd, jongeheer", klonk het krakend. "Ben je altijd zo langzaam?"

Verbluft keek ik om me heen. Jongeheer? Zo jong ben ik toch echt niet meer. Wie praat er tegen mij?

"Heeft u het tegen mij?", vroeg ik. "Waar bent u?"

"Kijk omhoog, sufkop!", klonk het antwoord krakend.

Ik keek omhoog, maar zag alleen de takken van de palmboom in de wind heen en weer gaan.

"Waar dan?"

"Kijk eens verder dan je snavel lang is!"

Nou zeg! Niet onvriendelijk worden, hoor! Mijn snavel is best lang.

Op de palmtak boven mij bewoog iets bruin-wits. Het waggelde langzaam op twee poten. Een kleine, maar stevig gebouwde vogel met gele ogen, die naar elkaar leken te kijken. Het was een berguil.

"Mijn naam is Spientoe", zei de berguil.

Spientoe? Ik had wel eens gehoord van Spientoe de berguil. Hij zou in het donker kunnen zien zonder gezien te worden. Muizen waren erg bang van hem, want de berguil maakte geen geluid als hij op jacht was.

"U bent Spientoe de berguil?", vroeg ik.

De berguil knikte en draaide daarna zijn kop bijna helemaal rond.

"Zie je wel, ik wist het", antwoordde hij. "Als je zo vliegt, praat en je kop achter je veren verstopt, dan moet jij Sagitarius Secretarisvogel zijn. Kan niet anders."

Ik keek naar mijn zwarte en witte veren maar zag niets bijzonders.

"Dat ben ik. Is er soms iets met mijn veren?", vroeg ik.

"Ze zijn lang. Dan kun je niets zien als je je kop erin steekt", antwoordde de berguil. "Mijn veren houd ik kort want ik wil altijd alles kunnen zien en horen. Daarom draai ik mijn kop om, in plaats van in de veren te steken."

"Opmerkelijk, meneer de berguil", zei ik. "Ik heb wel over u gehoord maar u nog nooit gezien. Woont u hier?"

De berguil was gaan zitten. "Je stelt veel vragen, ook voor een secretarisvogel. Vraag me liever over de draak."

Er klonk iets vreemds in zijn stem.

"Draken bestaan niet", zei ik, "want ik heb ze nog nooit gezien".

"Jongeheer!", zei de berguil met een strenge stem. "Mij heb je ook nog nooit gezien en ik besta ook!"

Daarin had de berguil gelijk. Hij zat boven mij, op een tak van de palmboom, aan het strand. Maar dat wil toch niet meteen zeggen dat er dan ook een draak is?

Ik besloot om de berguil maar even zijn verhaal over de draak te laten vertellen, want misschien ging hij daarna wel gewoon weg. En dan kon ik mijn ogen weer dicht doen.

"Ik heb niet veel tijd", zei ik, "dus vertelt u maar snel wat u over die draak wilt vertellen."

De berguil draaide zijn kop nog eens helemaal om en wees met zijn snavel naar het Grote Meer.

"Inderdaad, secretarisvogel. Dat heb je goed gezegd. Je hebt niet veel tijd meer", kraakte de berguil geheimzinnig. "Daarginds, in het Grote Meer, ligt het geheim van de draak. En omdat het een geheim is, ben ik mijn hele leven al op zoek naar de draak. Ik weet dat de draak ergens in het Grote Meer is."

"Waarom wilt u zo graag naar de draak?", vroeg ik.

"De draak heeft de macht om alles te vernietigen", zei de berguil. "Ik wil met haar praten over samenwerking. Kom iets dichterbij mijn snavel, dan zal ik je uitleggen wat ik bedoel."

De berguil keek nog een keer helemaal om zich heen en begon te fluisteren over vuur en aarde.

VUUR EN AARDE

"In de tijd van de eenhoorn zag het er heel anders uit dan nu. Waar nu de Grote Modderpoel ligt, daar lag ooit het Grote Bos. En waar wij nu zitten, daar waren vroeger de Grote Bergen. Het water van de bergen stroomde naar de Grote Modderpoel en naar het Grote Meer. De zon scheen altijd. Het was kalm en vredig."

"De eenhoorn?", vroeg ik, "wat is dat?"

"Psst!", siste de berguil. Hij draaide zijn hoofd naar achteren en weer terug. Het leek wel of de berguil bang was dat hij gehoord zou worden.

"Niet zo luid!", riep hij ingehouden.

Ik kon hem nauwelijks meer horen.

"Het was de tijd dat alle dieren rustig naast elkaar konden eten, slapen en oud worden. Ze zorgden goed voor elkaar. Ze hoefden nergens bang voor te zijn. En de zon zorgde ervoor dat ze elke dag licht en warmte hadden."

De berguil keek om zich heen.

“Ineens kwam zij uit de lucht vliegen. Het was de draak Thaya. Ze knalde met haar klauwen op de bergen. De klap was zo hard, dat sommige bergen in elkaar stortten. Al het water in het Grote Meer stroomde over het hele land heen, dat we nu het Grote Veld noemen.”

De berguil keek nog eens om zich heen.

“Thaya kon vuur spuwen en verbrandde daarmee alles. Door met haar vleugels te slaan rukte de wind alle bomen in het Grote Bos uit de grond. Bij elke stap die de draak zette beefde de grond. Door de bevingen vielen grote rotsblokken op de grond. Dat werden de Grote Bergen. Kleine rotsblokken en zand vielen op het Grote Veld. En het stof steeg op in de wolken, zodat de zon niet meer te zien was.”

“Wat gebeurde er met de dieren?”, vroeg ik.

“Alle dieren werden bang, omdat er geen zonlicht meer was. Ze verstopten zich onder de grond of in het Grote Meer. Veel dieren werden nooit meer teruggezien. De andere dieren moesten op zoek gaan naar eten. Dat was gevaarlijk.”

“Hoezo?”

“Ze waren bang de draak en later ook van elkaar. Omdat de zon niet meer scheen, werd het koud. Het werd een hele lange winter. Die duurde zo lang, dat er geen eten meer te vinden was. En als er ergens eten was, dan joegen de dieren op elkaar.”

Weer keek de berguil om zich heen.

“Na al dat vliegen werd de draak moe en is in de Grote Modderpoel gaan slapen. Soms spoot er vuur uit haar neusgaten. En als ze zich omdraaide, dan schudde de grond heel heftig. De dieren waren er bang voor dat de draak weer wakker zou worden.”

“Is dat wel eens gebeurd?”, vroeg ik.

“Thaya slaapt nog steeds, maar ze draait zich af en toe om. En dan schudt alles op en neer”, antwoordde de berguil zachtjes. “Toen Thaya sliep kwam ineens de eenhoorn naar de draak. Niemand weet waar de eenhoorn vandaan kwam of waar ze naar toe ging. Met alle kracht duwde de eenhoorn de draak het Grote Meer in. Daar viel de draak in een nog diepere slaap”, zei de berguil.

De berguil draaide zijn kop nog een keer om.

“En waar is de draak nu?”, vroeg ik.

"Dat weet zelfs ik niet", zei de berguil, "terwijl ik alles hoor en alles kan zien. Daarom ben ik ook zo'n wijze meester."

De uil poetste met zijn snavel trots zijn veren. "Ik ken wel iemand dat weet", zei hij, "maar ik kan er niet naar toe."

"Wie dan?"

Alleen Methusalem kan je dat vertellen."

"Methusalem?"

"Methusalem, de oude kwal. Hij is de bewaker van de Traan."

"De Traan?", vroeg ik. "Wat is dat?"

De berguil schudde zijn kop. "Ook dat weet alleen Methusalem."

Daar wilde ik meer van weten!

"Oh wijze meester, waar kan ik hem vinden?", vroeg ik.

De berguil ging rechtop staan en keek me aan. "Juist! Daarom was ik op zoek naar jou, beste secretarisvogel. Jij kan hem vinden! Die kwal zwerft ergens in het Grote Meer. Ik kan niet naar hem toe, want ik kan niet zwemmen."

"En als ik hem gevonden heb, wat dan?"

"Dan vraag je hem naar het geheim van de bactas. Als hij dat jou vertelt heeft, dan kom je terug naar mij. Dan gaan we samen naar de draak. Succes! Je zult het nodig hebben."

Spientoe stak zijn vleugels uit en vloog weg, zonder geluid te maken. Ik keek hem na.

Al snel was hij verdwenen.

Wat een vreemde berguil! Die maakt mij wakker voor een draak en een eenhoorn, maar die zijn nog nooit gezien en ik heb er ook nog nooit van gehoord. Goed dat hij weg is, dan kan ik weer mijn kop tussen mijn veren te steken om van de rust te kunnen genieten.

EERST ZIEN DAN GELOVEN

"Psst!"

Opnieuw stak ik mijn kop uit mijn veren. Waar kwam dat geluid nou weer vandaan? Kan ik nou nergens even rustig mijn ogen dicht doen?

"Hieronder ben ik."

Ik hoorde een trillend stemmetje bij mijn poten. Ik keek naar beneden, maar zag nog steeds niets.

"Waar dan?", vroeg ik.

Het antwoord leek te komen uit een palmblad bij mijn rechterpoot. "Is hij weg?"

"De berguil? Ja, die is gevlogen", zei ik, "Kom maar gerust tevoorschijn."

Onder het palmblad bij mijn rechterpoot kwam een bidsprinkhaan gekropen. Hij had lange achterpoten maar hield zijn voorpoten strak tegen elkaar aan en liep voorovergebogen, alsof hij bukte.

"Hier ben ik", zei hij trillend, "mijn naam is Profitius."

"Hallo, ik heet Sagitarius."

De bidsprinkhaan veegde met een voorpoot over zijn kop. "Ik heb u met de berguil horen praten", tsjirpte hij.

"Oh ja?", vroeg ik. "Heeft u ons afgeluisterd? Dat was volgens mij niet de bedoeling van de berguil. Wat heeft u gehoord?"

"Alles", antwoordde de bidsprinkhaan. "U moet echt de eenhoorn vinden om de draak terug te kunnen brengen naar de diepte van het Grote Meer."

Ook de bidsprinkhaan klonk heel beslist in zijn stem.

"U gelooft ook in de draak en de eenhoorn?", vroeg ik de bidsprinkhaan.

"Ik geloof in de eenhoorn", antwoordde de bidsprinkhaan. "U toch ook?"

"Aha!", riep ik. "U gelooft ook niet in de draak! Ik had al het gevoel dat ik die berguil niet moest geloven. Want als ik de draak zou vinden, dan zou ik haar moeten laten slapen. Waarom zou ik er dan naar op zoek gaan?"

De bidsprinkhaan vouwde zijn voorpoten en tsjirpte: "U moet ook niet de draak zoeken, meneer de secretarisvogel. Het is beter dat u Methusalem vindt."

"Waarom moet ik Methusalem vinden?", vroeg ik.

"Het is uw taak. De berguil heeft u al veel verteld, maar nog niet hoe u Methusalem moet vinden", tsjirpte de bidsprinkhaan. "Ik zal u vertellen waarom u dat moet doen."

"Graag", zei ik.

"Vindt u het goed om iets dichterbij te komen?", zei de bidsprinkhaan, "dan hoef ik niet zo luid te tsjirpen."

"Ik begrijp het", antwoordde ik.

Ik boog mijn kop voorover, tot vlakbij de bidsprinkhaan.

“Dat is de goede houding”, tsjirpte de bidsprinkhaan. “Wij bidsprinkhanen zijn ook veel groter als we op onze achterpoten gaan staan.”

“Waarom doet u dat dan niet?”

“We doen dat niet meer sinds het vuur van de draak over ons heen kwam. Alleen door nederig te bukken en onze poten te kruisen, overleefden we het vuur. Kijk, zo doet u dat.”

Met een voorpoot gebaarde de bidsprinkhaan mij om nog dichterbij te komen. Hij legde zijn ene voorpoot over de andere voorpoot en begon zachtjes te tsjirpen.

Ik probeerde het ook, maar dat lukte me niet zo goed.

“Waarom tsjirpt u?”, vroeg ik.

“Daarmee vraag ik de eenhoorn om de draak te laten slapen”, tsjirpte de bidsprinkhaan. “Ik geloof dat we dat allemaal moeten doen.”

“Maar hoe weet u of de draak wakker wordt?”, vroeg ik.

“Methusalem heeft de celvis en die weet wanneer de draak wakker wordt.” Hij tsjirpte zo zachtjes, dat ik hem niet goed kon verstaan.

Voordat ik hem kon vragen, sprong de bidsprinkhaan weg.

“De flisj?”, vroeg ik nog.

Ik kreeg geen antwoord, want de bidsprinkhaan was al weggeglipt.

Het werd weer rustig op het strand. Maar het was niet helemaal de rust die ik had gezocht! Eerst die geheimzinnige berguil, die mijn rust verstoorde met zijn vreemde praatjes over een draak en een eenhoorn. En daarna een bevreesde bidsprinkhaan, die mij naar een kwal toestuurt. En allebei zeggen ze dat die kwal alles kan uitleggen! Gelooft u het? Mijn moeder zou zeggen: “Eerst zien, dan geloven!”

Ik stak mijn kop tussen mijn veren om uit te rusten. Misschien was ik aan het dromen en was het allemaal niet waar. Dat zou vanzelf wel overgaan.

Van rusten kwam niets.

De berguil en de bidsprinkhaan hadden me nieuwsgierig gemaakt. Ik wilde er toch meer van weten! Daarom besloot ik om de kwal te gaan opzoeken. Als de kwal me niets kon vertellen over de draak en de eenhoorn, dan kon ik weer rustig op het strand gaan zitten.

WATER EN LUCHT

Verderop op het strand zag ik iets bewegen. Het was niet goed te zien, want het was ver weg van de palmboom. Nieuwsgierig vloog ik er naar toe.

Dichterbij gekomen dacht ik een paar vissen te zien kruipen op het strand. Dat kan toch niet? Want alle vissen zwemmen toch in het water? Dit waren vast geen gewone vissen, want ze kropen uit het water het strand op, een kleine modderpoel in en weer terug het Grote Meer in. Sommigen maakten met hun vinnen een geultje tussen het Grote Meer en het strand, waardoor ze zich door het water lieten terugbrengen naar het Grote Meer. Anderen maakten kleine dammetjes van zand, zodat het water niet verder kon.

“Zijn jullie hier al lang?”, vroeg ik, “ik heb jullie nog niet eerder gezien.” Eén van de vissen kroop naar me toe. “Wij zijn hier al heel erg lang”, zei hij. “Wij zijn longvissen. Wij kunnen in het water zwemmen en we kunnen op het strand spelen.”

“Wat knap!”, zei ik. “Hoe hebben jullie dat geleerd?”

“Heel lang geleden zwommen er al kleine vissen in het koraal om eten te zoeken in het Grote Meer”, zei de longvis. “Zij kronkelden door het koraal heen. Maar het koraal was toen veel stekeliger dan nu. Als je tegen een stekel van het koraal kwam, dan kon je geen lucht meer uit het water happen. Daarom kregen zij een sterkere rug, zodat ze beter beschermd waren tegen de stekels van het koraal.”

De longvis draaide zich om en spartelde naar het Grote Meer.

Al snel kwam hij weer terug.

“Zo”, zei hij, “ik moest even water happen. Waar was ik gebleven? Oh, ja, bij de sterke rug. Er waren ook al meerdieren die pootjes hadden om mee te trippelen over de bodem van het Grote Meer. Zij konden het goed met elkaar vinden. Dat was maar goed ook, want ze hadden elkaar nodig toen de draak wakker werd.”

Ik geloofde mijn oren niet! Nu was er ook een longvis die over de draak vertelde! Zou het verhaal van die vreemde berguil dan toch waar zijn?

“Heeft u al van de draak gehoord?”, vroeg de longvis.

Ik deed net of het mij niet verbaasde en knikte.

“Ik heb gehoord dat er een draak slaapt in het Grote Meer”, zei ik.

“Nu slaapt ze”, zei de longvis. “Maar soms draait zij zich om en dan beeft alles. Soms komt het land omhoog en dan gaat het Grote Meer ook omhoog. Het water stroomt dan alle kanten op, totdat de draak weer rustig is. Als er gevaar was, bijvoorbeeld omdat de draak zich omdraait, en het water snel ging bewegen, dan kropen de meerdieren onder de rotsen, totdat het weer rustiger werd.

Eén keer werd het water zo hoog opgetild door de draak, dat de vissen met een sterke rug en met pootjes samen op het land werden gespoeld. Zij bleven achter bij een klein beetje water. Ze konden niet meer terug naar het Grote Meer.”

“Oei!”, zei ik, “wat hebben ze toen gedaan?”

“Zij zijn samen verder gegaan”, antwoordde de longvis. “De kleine vissen konden wel ademen, maar niet trippelen, en de meerdieren konden trippelen maar niet ademen op het land.”

“Nu begrijp ik het”, zei ik. Jullie hebben van elkaar overgenomen wat jullie nodig hadden om verder te kunnen”.

“Klopt!”, zei de longvis.

Hij spartelde weer even naar het Grote Meer, nam een plons in het water en sprong weer terug op het strand.

Dat bracht mij op een idee.

“Kunt u mij helpen om onder water adem te halen?”, vroeg ik. “Ik ben op zoek naar Methusalem de kwal, maar ik kan niet lang onder water blijven. En tegelijk onder water praten en ademen, dat lukt me niet zo goed, denk ik.”

“Dat kan ik wel voor u doen”, antwoordde de longvis. “Als u mijn staartvin zo ver mogelijk in uw keel stopt, dan haal ik voor u adem. Maar u moet me niet inslikken, want dan zie ik niets meer.”

Ik nam de longvis zo ver mogelijk in mijn keel.

En inderdaad! Nu haalde de longvis voor mij adem!

Ik kon het Grote Meer in! Het avontuur begon.

Met de longvis in mijn keel vloog ik over het Grote Meer. We waren op zoek naar een oude kwal. Af en toe streek ik neer op het water, zodat de longvis water kon happen. We zagen soms kleine vissen die koraal aan het eten waren. En vissen die licht gaven. Dat had ik nog nooit gezien!

Na goed zoeken zagen we onder water een soort bal met allemaal slierten aan de onderkant, alsof er duizend lange poten aan het zwemmen waren. Sommige poten waren heel lang, andere een stuk korter. Was dit soms Methusalem de kwal die we zochten?

DE TRAAN VAN DE DRAAK

Ik streek neer boven de bal en stak mijn kop in het water. De longvis ademde voor mij! "Hallo, mag ik u wat vragen? Weet u misschien hoe wij Methusalem de kwal kunnen vinden?"

We konden niet zien waar de ogen en de mond van het dier zaten, maar toch hoorden we een antwoord.

"Men noemt mij Methusalem de kwal", klonk het roestig.

We hadden Methusalem de kwal gevonden!

De kwal dreef nu onder ons. Zijn slierten dreven rustig heen en weer. Het leek wel of de kwal ons aan keek, maar wij konden zijn ogen niet zien.

"Waarom zoeken jullie mij?", vroeg de kwal.

Ik wou de kwal niet meteen vragen of hij iets kon vertellen over de draak. "Neemt u ons niet kwalijk dat wij u niet herkenden. Spientoe de berguil heeft mij verteld dat u alles weet over de draak en de eenhoorn", antwoordde ik.

De slierten van de kwal begonnen langzaam te bewegen. Sommige slierten krulden ineen en andere spreidden zich uit. De kwal leek daardoor nog veel groter te worden.

"Spientoe de berguil!", borrelde de kwal. Er kwamen luchtbelletjes onder de kwal vandaan toen hij sprak: "Die gluiperd! Heeft hij jullie naar mij gestuurd?"

"Ja", antwoordde ik. "Waarom noemt u Spientoe een gluiperd?"

"Je moet niet alles geloven van die gluiperd, want hij doet er alles voor om alles te weten. Hij wil zeker dat ik jullie het geheim van de bactas vertel, zodat jullie het aan hem kunnen doorvertellen? Mooi niet!"

Spientoe had inderdaad aan mij gevraagd of ik hem het geheim van de bactas wou doorvertellen. Er was kennelijk iets gebeurd tussen de kwal en de berguil, want de kwal vertrouwde de berguil niet meer. Ik moest het op een andere manier proberen.

“Ik wil de eenhoorn vinden zodat die ons kan redden van de draak”, zei ik er haastig bij. “Misschien kent u Profitius, de bidsprinkhaan? Die vertelde mij over de eenhoorn. Hij stuurde me naar u toe.”

De kwal borrelde nu wat rustiger, maar nog steeds opgewonden.

“Profitius! Mijn kleine grote vriend! Hij heeft jou gestuurd! Dat doet me goed, heel goed. Hij heeft me verteld dat hij een vogel zou sturen die ik kon vertrouwen. Dat ben jij dus!”

“Ahem?”, reageerde ik verbaasd. Hoe wist hij dat? Waarom ik?

“Je bent op zoek naar de eenhoorn”, zei de kwal. “Dat maakt me gelukkig. De eenhoorn heb ik heel lang geleden voor het laatst ontmoet. En de draak ook, helaas.”

Ik stak mijn kop even boven water. De kwal zei dat hij de draak zelf had gezien! Was het dan echt echt?

“Dus, de draak slaapt nog steeds?”, vroeg ik.

“Gelukkig wel”, antwoordde de kwal. “Je wilt niet weten wat er gebeurt als de draak wakker wordt. Daarom wil je weten waarom de draak blijft slapen. Dat is geheim!”

“Ja, dat klopt”, antwoordde ik. “Profitius vertelde dat de draak wakker gemaakt kan worden door de flisj.”

Eén van de slierten van de kwal krabde over de bovenkant van de bal.

“De flisj? De celvis, bedoel je!”, borrelde de kwal.

“O, neemt u me niet kwalijk, meneer de kwal”, zei ik. “Ik heb het waarschijnlijk niet goed verstaan.”

“Dat geeft niet”, borrelde de kwal. “Profitius is niet altijd duidelijk. Ik zal je vertellen hoe het in elkaar zit. Houd het wel geheim!”

“Ik ben heel benieuwd”, antwoordde ik.

“Goed dan. Je hebt misschien gehoord dat de draak in het Grote Meer was geduwd door de eenhoorn. Het water in het Grote Meer werd daardoor warm van de hete adem van de draak. Door de warmte worden de bactas wakker. Bactas zijn heel klein en groen. Maar ze zijn heel speciaal, want ze kunnen van zonlicht lucht maken. Hoe meer zonlicht, des te meer lucht maken ze. En ook worden dan groter. Tot ze zo groot waren worden, dat ze gewoon zichzelf doormidden delen en gaat één bacta als twee bactas verder.”

“Het is heel bijzonder dat ze dat kunnen”, zei ik.

“En heel belangrijk voor ons allemaal”, borrelde de kwal. “Hebben jullie het ook zo warm? Het wordt de laatste tijd steeds warmer, volgens mij.”

Het was inderdaad een warme dag. Maar ik was vooral benieuwd naar die bactas. “Ja”, antwoordde ik. “Het is nu warmer dan in mijn jeugd. Waar zijn die bactas nu? Kunnen zij soms ook de draak wakker maken?”

De kwal dreef dichterbij ons toe.

“Nee, de bactas maken de draak niet wakker. Ze zijn te klein om te zien. Pas als er heel veel bij elkaar zijn, dan kun je misschien zien dat ze er groen uit zien. Ze kunnen niet praten, maar ze weten wel of de draak diep slaapt of niet.”

“Hoe dan?”

“Dat weet ik niet. Maar ik weet wel hoe de bactas ons kunnen laten zien of de draak wakker wordt”, zei de kwal. Eén van zijn slierten krulde zich helemaal op in de bal. Toen de sliert weer terug kwam zat er een mosselschelp aan vast. De schelp bestond uit twee precies dezelfde schelpheften die samen een doosje vormden.

“Deze schelp is de celvis, waarover Profitius sprak”, borrelde de kwal.

“De enige die er is. Ik heb de schelp gekregen van de eenhoorn toen ik nog een heel jonge kwal was en altijd bij me gehouden.”

“Hoe ziet die eenhoorn eruit? Ik wil het graag ontmoeten.”

“Luister!”, antwoordde de kwal borrelend. “Mijn ogen waren toen al slecht. Soms kun je iets niet zien, ook al is het er.”

“Dat is nou jammer dat u de eenhoorn niet kon zien”, zei ik, “maar waarom kreeg u die schelp?”

“De celvis is geen gewone schelp. Er zit een kleine parel in, de Traan van de draak. De parel druppelde uit een oog van de slapende draak. De eenhoorn heeft de Traan opgevangen en in de schelp bewaard. Er zitten bijzondere bactas in de Traan”, legde de kwal uit. “Als de Traan van binnen groen is, dan slaapt de draak heel diep. Maar als de bactas rood worden.....”

“... dan wordt de draak wakker?”, vroeg ik.

“Juist!”

“Ik begrijp het”, zei ik, “dit is een heel speciale schelp. Het maakt de draak niet wakker maar de parel die erin zit wordt rood als de draak wakker wordt.”

“Dat heb je nu goed begrepen, secretarisvogel”, borrelde de kwal.

Ik begreep het nog niet helemaal. Want als er een eenhoorn zou bestaan, hoe kon de schelp ons dan helpen om de eenhoorn te vinden? Ik vroeg het aan de kwal.

Methusalem hield de schelp voor mijn snavel. "De eenhoorn gaf de schelp aan mij. Ik moest het bewaren totdat Profitius een vogel naar me zou sturen. Het wordt de laatste tijd steeds warmer en onrustiger in het water. Dat bevalt me niet. Er is misschien meer aan de hand dan dat we weten. Daarom ga jij nu op reis om uit te zoeken waardoor het steeds warmer wordt."

"Wat kan dat zijn?", vroeg ik.

"Ik ben bang dat de draak aan het wakker worden is", antwoordde de kwal bezorgd. "Er is maar één manier om daar achter te komen. Ik vertrouw jullie. Neem deze schelp mee..."

Methusalem gaf de schelp met één van zijn slierten aan mij en zei: "... en breng het weer naar mij terug. Ga eerst naar de Grote Modderpoel. Ga dan naar het Grote Bos en daarna het Grote Veld. Daarna kom je terug. Dan kunnen we zien of de draak wakker wordt."

"Afgesproken."

Ik pakte de schelp aan en stopte het tussen mijn veren.

Methusalem liet zich daarop langzaam in het water wegzakken, totdat we geen sliert meer van hem zagen.

Ik nam de longvis stevig vast in mijn keel, nam een aanloop over het water en vloog rechtstreeks terug naar het strand.

Onderweg zagen we walvissen, haaien en dolfijnen zwemmen. Ze waren aan het spelen met vliegende vissen. Die vliegende vissen vlogen een eindje met ons mee, totdat we in de buurt van het strand kwamen.

Op het strand zette ik de longvis weer terug in de modderpoel en bedankte hem voor de hulp die hij mij had gegeven.

"Graag gedaan!", zei de longvis. "Tot de volgende keer!"

Daarna spartelde hij snel naar de modderpoel om water te happen.

Ik vloog naar de palmboom om op te drogen. En om erover na te denken waar ik aan was begonnen. Ik had een zeldzame afspraak gemaakt met een kwal, om met een schelp overal naar toe te vliegen om te snappen waarom het steeds warmer werd!

Het was geen droom, want ik had de schelp tussen mijn veren. Zou er dan toch een draak en een eenhoorn zijn?